

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια ἰδε προηγούμενον φύλλον].

ΔΖ

Η ΕΙΣ ΤΟ ΛΟΥΒΡΟΝ ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Ἡ Αἰκατερίνα, ἰδοῦσα ὅτι ἐμπατιώθη καὶ ἡ ἀπόπειρά της αὐτῇ, κατέστη μα-
νιώδης. Ἀφοῦ διέταξε νὰ ἄρῃσι τὰ τε
πτώματα καὶ τὸν Μωρεβέλ, λίαν πρῶτ'
μετέβη εἰς τὰ δώματα τοῦ βασιλέως,
ὅπου εὔρε τὴν τροφὸν ἀγρυπνοῦσαν.

— Ποῦ εἶναι ὁ υἱός μου; εἶπεν αὐτῇ.

— Δέσποινα, ἀπηγόρευσε τὴν εἰς τὸν
κοιτῶνά του εἰσοδόν, πρὸ τῆς ὀγδόης.

— Ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη δὲν εἶναι δι' ἐμέ.

— Διὰ πάντας. Ὅθεν δὲν δύναμαι νὰ
ἀγοῖζω, πλὴν ἂν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης
μὲ διατάξῃ ῥητῶς.

— Τροφέ, ἔχω ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσω
πρὸς τὸν υἱόν μου. Ἀνοίξε λοιπόν, σὲ δια-
τάττω.

Ἡ τροφὸς προσήνεγκεν εἰς τὴν Αἰκατε-
ρίναν τὴν κλεῖδα τῆς θύρας τοῦ κοιτῶνος,
ἀλλ' ἡ Αἰκατερίνα δὲν εἶχεν αὐτῆς ἀνάγκ-
ην, ἐξαγαγοῦσα ἐκ τοῦ θυλακίου της
κλειδίον ἠνέφξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν.

Ὁ κοιτῶν ἦτο κενός. Ἡ κλίνη τοῦ Κα-
ρόλου ἦτο ἄθικτος. Ὁ πιστὸς κύων του
Ἀκταῖωρ ἦτο μόνον ἐκεῖ.

— Ἀ! εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, συνοφρυω-
θεῖσα, ἐξῆλθε! Ὅθι τὸν περιμένω. Καὶ ἐ-
κάθισε σύννους.

Ἦτο δύο ὥρας ἐκεῖ περιμένουσα ἀκίνη-
τος καὶ ὥχρ' ὡς ἀγαλμα μαρμαρίνου, ὅτε
εἶδεν εἰσερχόμενον εἰς τὸ Λούβρον στίφος
ἐφίππων, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἀνεγνώ-
ρισε τὸν Κάρολον καὶ τὸν Ἑρρίκον τῆς
Ναβάρρας.

Τότε ἐνόησεν. Ὁ Κάρολος ἀντὶ νὰ συ-
ζητήσῃ μετ' αὐτῆς τὰ τῆς συλλήψεως
τοῦ γυναικαδέλφου του, τὸν ἔλαβε μεθ'
ἐαυτοῦ καὶ οὕτω τὸν ἔσωσε.

— Ὁ τυφλός! ἐφιθύρισε καὶ περιέμενε.

Μετά τινας στιγμὰς, ὁ Κάρολος εἰσῆρ-
χετο εἰς τὸν κοιτῶνά του καὶ ὅπισθεν αὐ-
τοῦ ἔκυπτεν ἡ ἀνήσυχος κεφαλὴ τοῦ Βε-
αρνοῦ.

— Ἀ! Ὑμεῖς ἐδῶ, δέσποινα! εἶπεν ὁ
Κάρολος συσπᾶσας τὰς ὀφρῦς.

— Ναί, υἱέ μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

Ἐχω νὰ ὁμιλήσω πρὸς ὑμᾶς.

— Πρὸς ἐμέ;

— Πρὸς ὑμᾶς μόνον.

— Ἔστω.

— Σὰς ἀφίνω, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ναί, ναί, ἄφες μας. Ἐπειδὴ δὲ καὶ
εἶσαι καθολικός, Ἑρρικέττο, πήγαίνε εἰς
τὴν ἐκκλησίαν νὰ ἀκούσῃς τὴν λειτουρ-
γίαν ἀντ' ἐμοῦ. Ἐγὼ δὲ ἐν τούτοις προ-
σεύχομαι.

Ὁ Ἑρρίκος ὑποκλιθεὶς ἐξῆλθεν.

Ὁ Κάρολος ἔκρινε καλὸν νὰ προλάβῃ
τὴν ἀπειλοῦσαν αὐτὸν καταγίγδα. Ὅθεν
εἶπε προσπαθὼν νὰ στρέψῃ ἐπὶ τὸ ἀστεϊ-
ότερον τὸ ζήτημα:

— Ἐ! δέσποινα. Μὲ περιμένετε διὰ
νὰ μὲ ἐπιπλήξῃτε, δὲν εἶναι ἀλήθεια; Ἐ-

μπατιώσω ἀσεβῶς τὸ μικρὸν σας σχέδιον.
Καὶ ὅμως, διάβολε! δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀ-
φήσω νὰ συλλάβῃσι καὶ νὰ σύρῃσιν εἰς
τὴν Βαστίλλην ἐκείνον, ὁ ὅποιος μοῦ ἔσωσε
τὴν ζωὴν. Ἀλλὰ, δὲν ἤθελα νὰ συγχυσθῶ
καὶ μεθ' ὑμῶν. Εἶμαι ἀγαθὸς υἱός. Ἐπειτα,
προσέθετο χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ὁ Θεὸς τι-
μωρεῖ τὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα συγχύζονται μὲ
τὴν μητέρα των, καὶ ἀπόδειξις ὁ ἀδελφός
μου Φραγκίσκος. Συγχωρήσατέ με λοιπὸν
εἰλικρινῶς καὶ ὁμολογήσατε ὅτι ὁ ἀστεϊ-
σμός ἦτο καλός.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ἡ Ὑ-
μετέρα Μεγαλειότης ἀπατάται, δὲν πρό-
κειται περὶ ἀστεϊσμοῦ.

— Ἀπεναντίας, καὶ εἰς τὸ τέλος ὡς
τοιούτον θὰ τὸν θεωρήσετε καὶ ὑμεῖς, ἡ
ὁ διάβολος θὰ μὲ πάρῃ!

— Βασιλεῦ! διὰ τοῦ σφάλματός σας
ἐμπατιώσατε σχέδιον, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς
διευκόλυνε μεγίστην ἀνγκάλυψιν.

— Μπα! σχέδιον! καὶ πότε ἐδυσκο-
λεύθητε νὰ σχηματίσετε δέκα νέα σχέδια
ἀντὶ ἐνὸς ματαιωθέντος, μητέρ μου; Τώρα
θὰ κάμετε εἰκοσι, καὶ εἰς αὐτὰ σὰς ὑπό-
σχομαι νὰ σὰς βοηθήσω.

— Τώρα, καὶ ἂν μὲ βοηθήσετε, εἶναι
ἀργά, διότι προφυλάσσεται.

— Ἀλλὰ, τί ἔχετε κατὰ τοῦ Ἑρρι-
κέττου;

— Τί ἔχω; Συνωμοτεῖ.

— Αὐτὸ εἶναι ἡ αἰωνία ὑμῶν καταγγε-
λία. Ἀλλὰ, μὴ πάντες δὲν συνωμοτοῦσιν
ἐν τῷ Λούβρῳ;

— Ἀλλ' αὐτὸς περισσότερον παντὸς
ἄλλου. Εἶναι δὲ καὶ μᾶλλον ἐπικίνδυνος,
διότι οὐδεὶς τὸν ὑποπτεύεται.

— Ὡ! τὸν Λωρεντσίνον!

— Ἀκούσατε, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, σκυ-
θρωπάσατε εἰς τὸ ὄνομα τούτου, ὅπερ ἀνε-
μύνησεν αὐτῇ μίαν τῶν αἰματηροτέρων
σελίδων τῆς Φλωρεντινῆς ἱστορίας της.
Ἀκούσατε! Ὑπάρχει μέσον τι ὅπως μοι
ἀποδείξετε ὅτι ἔχω ἄδικον.

— Καὶ ποῖον, μητέρ μου;

— Ἐρωτήσατε τὸν Ἑρρίκον ποῖος ἦτο
ταύτην τὴν νύκτα ἐν τῷ κοιτῶνί του.

— Ἐν τῷ κοιτῶνί του... τὴν νύκτα
ταύτην;

— Ναί.

— Ἀλλ' ἂν ἦτο γυνὴ τις, δὲν δύνα-
μεθα ν' ἀπατηθώμεν...

— Γυνὴ! ὁ φονεύσας δύο κλητῆρας καὶ
τραυματίσας θανασιμῶς τὸν Μωρεβέλ!

— Ὡ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Τούτο εἶναι
σπουδαῖον! ἐχύθη αἷμα;

— Τρεῖς ἔμειναν ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

— Καὶ ὁ φονεύσας αὐτούς;

— Ἐσώθη ἀποδράς.

— Ὡ, τὸν γενναῖον! εἶπεν ὁ Κάρολος.
Ἐπιθυμῶ νὰ τὸν γνωρίσω.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ τὸν μάθητε, ἀπὸ τὸν
Ἑρρίκον τοῦλάχιστον.

— Ἀλλὰ ἀπὸ ὑμᾶς, μητέρ μου; Ὁ
ἄνθρωπος ἐκεῖνος φεύγων εἶναι ἀδύνατον
νὰ μὴ ἄφησε σημεῖά τινα... Ὅθι παρετή-
ρησαν τοῦλάχιστον τὴν στολὴν του.

— Εἶδον ὅτι ἔφερε κομψότατον ἐρυθρὸν
μανδύον.

— Ἐρυθρὸν μανδύον! Ἐνα μόνον γνω-
ρίζω ἐν τῇ αὐλῇ ἔχοντα τοιούτον.

— Ἀκριβῶς, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος.

— Περιμένετε ἐδῶ, υἱέ μου, καὶ με-
ταβάνω νὰ ἰδῶ ἂν αἱ διαταγαὶ μου ἐξε-
τελέσθησαν.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐξῆλθε καὶ ὁ Κάρολος
ἔμεινε μόνος.

Ἐν τούτοις ὁ Ἑρρίκος μετέβαινεν εἰς
τὸν κοιτῶνά του, διὰ τῆς μυστικῆς κλί-
μακος. Μόλις δὲ ἀνῆλθε τέσσαρας βαθμί-
δας καὶ σκιά τις ἐπεφάνη. Ἔσθη ἀμέσως
καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἐγχειριδίου
του. Ἀλλ' ἡ σκιά ἦτο γυνή, καὶ ἤκουσε
θελκτικὴν φωνήν, γνωστὴν αὐτῷ, λέγου-
σαν, ἐνῶ χεῖρ τις ἔλαβε τὴν ἰδικήν του:

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός! βασιλεῦ. Ἰδοὺ
ὑμεῖς ὑγιής! Ἐφοβήθη δι' ὑμᾶς, ἀλλ' ὁ
Θεὸς εἰσέκουσε τὴν προσευχήν μου ἀναμ-
φιβόλως, εἶπεν ἡ κυρία Σώβη, διότι αὐτὴ ἦτο.

— Καὶ τί λοιπὸν συνέβη; ἠρώτησεν ὁ
Ἑρρίκος.

— Ὅθι τὸ μάθετε εἰσερχόμενος εἰς τὸν
κοιτῶνά σας. Περὶ τοῦ Ὀρθωνος μὴ ἀνη-
σχητε. Εἶναι παρ' ἐμοί.

Καὶ ἡ νεᾶνις κατήλθε τὴν κλίμακα ὡς
ἀστραπή.

— Τοῦτο εἶναι παράδοξον! εἶπεν ὁ Ἑρ-
ρίκος. Ἀλλὰ, τί συνέβη εἰς τὸν Ὀρθωνα;
Ἀλλ' ἡ κυρία Σώβη δὲν ἤκουσε τὴν ἐ-
ρώτησιν ταύτην, διότι ἦτο πλέον μακράν.

Ὁ Ἑρρίκος ἐξηκολούθησεν ἀνερχόμενος.
Εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίμακος εἶδεν ἐτέραν
σκιά. Αὕτη ὅμως ἦτο ἀνὴρ.

— Σοῦτ! εἶπεν αὐτῷ ὁ ἀνὴρ οὗτος.

— Ἀ! εἰσθε σεῖς, Φραγκίσκε;

— Μὴ λέγετε τὸ ὄνομά μου.

— Τί συνέβη λοιπὸν;

— Εἰσέλθετε εἰς τὸν κοιτῶνά σας καὶ
θὰ ἰδῇτε. Ἐξερχόμενος δὲ παρατηρήσατε
καλῶς, καὶ ἂν ἰδῇτε ὅτι δὲν μᾶς κατα-
σκοπεύουσιν, ἔλθετε παρ' ἐμοί. Ἡ θύρα
μου θὰ ἦναι ἡμίλειστος.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐγένετο ἄφαντος.

— Σατανά! εἶπεν ὁ Βεαρνός, τὸ αἰνίγμα
ἐξακολουθεῖ. Ἀφοῦ ὅμως ἡ λύσις εἶναι
παρ' ἐμοί, ἄς ὑπάγω, καὶ ἐξηκολούθησε
τὸν δρόμον του.

Φθὰς εἰς τὴν θύραν τῶν δωματίων του,
ἔσθη καὶ ἠκρασθη προσεκτικῶς, ἀλλ' οὐ-
δὲν ἤκουσεν. Εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον,
ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ οὐδὲν εἶδεν.

— Ἀ! εἶπε, πράγματι, ὁ Ὀρθων δὲν
εἶναι ἐδῶ.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν δευτέραν αἴθουσαν.
Ἐκεῖ εὔρε τὴν λύσιν.

Τὸ δάπεδον, μεθ' ὅλον τὸ ὕδωρ ὅπερ
εἶχον ῥίψει ἐπ' αὐτοῦ, ἦτο πλήρες αἵμα-
τος. Ἐν ἐπιπλὸν ἦτο τεθραυσμένον. Τὰ
παραπετάσματα τῆς κλίνης κατεσχισμένα.
Ἐνετικόν τι κάτοπτρον εἶχε θραυσθῇ ὑπὸ
σφαίρας πιστολίου. Ἐπὶ δὲ τοῦ τοίχου ἐ-
φάνετο τὸ ἀποτύπωμα καθημαγμένης χει-
ρὸς, μαρτυροῦν ὅτι ἡ αἰθουσα ἐκεῖνη εἶχε
γίνει μάρτυς θανατικῆς πάλης.

Ὁ Ἑρρίκος ἔμεινεν ἐννεὸς ἀπέναντι τῆς
τοιαύτης θέας. Ἐφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ
καθίδρου μετώπου του καὶ εἶπε:

— 'Α! τώρα έννοῶ τήν ὑπηρεσίαν, τήν ὁποίαν μοι προσέφερον ὁ βασιλεὺς. Ἦλθον νὰ μὲ δολοφονήσωσι καί... Ἀλλ' ὁ Δεμουὺ; Οἱ ἄθλιοι! Ἔσως τὸν ἐφόνευσαν!

Καὶ ἀνυπόμονος νὰ μάθῃ τί συνέβη κατέβη εἰς τὰ δώματα τοῦ Ἀλανσῶνος.

Ὁ δούξ τὸν περιέμεναν εἰς τὸν πρόδρομον. Ἐλθεν ὁρμητικῶς τὴν χεῖρά του καὶ θείσ τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματός του ἔφερον αὐτὸν εἰς μικρὸν τι τιμῶνιον κυκλοτερές, ὅλως ἀπομεινωμένον, καὶ ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του μὴ ὑποκείμενον εἰς κατασκοπεῖαν.

— 'Α! ἀδελφέ μου, εἶπεν. Ὅποια φοβερὰ νύξ!

— Ἀλλά, τί συνέβη; ἠρώτησεν ὁ Ἐρρίκος.

— Ἦλθον νὰ σὰς συλλάβωσι.

— Καὶ διατί;

— Ἀγνοῶ. Ποῦ εἰσθε;

— Μὲ παρέλθεν ὁ βασιλεὺς μεθ' ἐαυτοῦ

— Τότε τὸ εἰζυρε. Ἀλλ' ἀφοῦ σεῖς δὲν εἰσθε εἰς τὸν κοιτῶνά σας, ποῖος ἦτο;

— Καὶ ἡτό τις εἰς τὸν κοιτῶνά μου; ἠρώτησεν ὁ Ἐρρίκος ὡσανεὶ ἡγνός.

— Ναί· εἰς ἀνὴρ. Ὅτε ἤκουσα τὸν θόρυβον ἔδραμον εἰς βοήθειάν σας. Ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά.

— Ὁ ἀνὴρ συνελήφθη; ἠρώτησεν ὁ Ἐρρίκος μετ' ἀγωνίας.

— Ὅχι, ἐσώθη ἀφοῦ ἐτραυματίσεν ἐπικινδύνως τὸν Μωρεβέλ καὶ ἐφόνευσε δύο κλητῆρας.

— Α! ἀνδρεῖτε Δεμουὺ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐρρίκος.

— Ἦτο λοιπὸν ὁ Δεμουὺ; ἠρώτησεν ὁρμητικῶς ὁ δούξ.

Ὁ Ἐρρίκος ἐνόησε τὸ λῆθός του, ὅθεν ἔσπευσε νὰ τὸ διορθώσῃ εἰπών:

— Τοῦλάχιστον τὸ ὑποθέτω, διότι εἶχον ὀρίσει αὐτῷ συνέντευξιν, ὅπως συνεννοηθῶμεν περὶ τῆς φυγῆς σας καὶ ὅπως τῷ εἰπῶ ὅτι παρεχώρησα εἰς ὑμᾶς πάντα τὰ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Ναβάρρας δικικώματά μου.

— Τότε, ἂν τὸ πρᾶγμα γνωστῇ, εἶπεν ὁ Ἀλανσῶν ὡχρίων, ἐχάθημεν.

— Ναί· διότι ὁ Μωρεβέλ θὰ λαλήσῃ.

— Ὁ Μωρεβέλ ἔλαβε πληγὴν ξίφους εἰς τὸν λάρυγγα, καὶ ὡς μοι εἶπεν ὁ ἱατρὸς πρὸ τῶν ὀκτῶ ἡμερῶν δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ ὁμιλήσῃ.

— Ὅκτὼ ἡμέραι! ἀρκοῦσιν εἰς τὸν Δεμουὺ ὅπως ἀποσυρθῇ εἰς ἀσφαλές μέρος.

— Ἐπειτα, εἶπεν ὁ Ἀλανσῶν, πιθανὸν νὰ ἦτο καὶ ἄλλος, διότι οὐδεὶς τὸν ἐγνώρισε, μόνον τὸν ἐρυθρόν του μανδύαν εἶδον.

— Πράγματι, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ὁ ἐρυθρὸς μανδύας ἀρμόζει εἰς ἕνα κομψευόμενον καὶ ὄχι εἰς ἕνα στρατιώτην. Οὐδέποτε θὰ ὑποπτευθῶσι τὸν Δεμουὺ ὑπὸ ἐρυθρόν μανδύαν.

— Ἄν ὑποπτευθῶσι τινά, θὰ ὑποπτευθῶσι τὸν κύριον Δελαμόλ, καὶ πιθανὸν νὰ ἦτο αὐτός. Ἐπεθύμουν δὲ νὰ ἦτο αὐτός.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ἂν ἦτο αὐτός, θὰ λυπηθῇ μεγάλως ἡ βασιλίσσα, ἡ ὁποία ἐνδιαφέρεται δι' αὐτόν.

— Ἐνδιαφέρεται; ἠρώτησεν ὁ Ἀλανσῶν ταραχθεῖς.

— Ἀναμφιβόλως. Δὲν ἐνθυμεῖσθε, Φραγκίσκος, ὅτι ἡ ἀδελφὴ σας σὰς τὸν ἐσύστησε;

— Ναί· εἶπεν ὁ δούξ διὰ φωνῆς ὑποκώφου, καὶ ἡθέλησα νὰ τὴν εὐχαριστήσω, ὡς ἐκ τούτου καὶ φοβηθεῖς μὴ ὁ ἐρυθρὸς μανδύας τὸν ἐκθέσῃ, ἀνῆλθον εἰς τὸν κοιτῶνά του καὶ λαβὼν αὐτὸν τὸν ἔφερον εἰς τὰ δώματά μου.

— Α! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Τοῦτο εἶναι κατὰ διπλοῦν λόγον συνετόν. Τώρα οὐ μόνον στοιχηματίζω, ἀλλὰ καὶ ὁμνῶ ὅτι ἦτο αὐτός.

— Καὶ ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ἐρρίκος. Ἦλθεν εἰς τὰ δώματά μου ὅπως μοι εἶπη τι ἐκ μέρους τῆς Μαργαρίτας.

— Ἄν ἤμην βέβαιος ὅτι θὰ μὲ ὑποστηρίξετε διὰ τῆς μαρτυρίας σας, θὰ τὸν κατηγοροῦν σχεδόν.

— Ἄν τὸν κατηγορήσετε, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ἐννοεῖτε, ἀδελφέ μου, ὅτι ἐγὼ δὲν θὰ σὰς διαψεύσω.

— Ἀλλ' ἡ βασιλίσσα;

— Α! ναί, ἡ βασιλίσσα.

— Πρέπει νὰ μάθωμεν τί θὰ κάμῃ αὐτή.

— Ἐπιφορτίζομαι ἐγὼ νὰ τὴν ἐρωτήσω.

— Τί νὰ εἰπῶ; ἔχει ἄδικον, ἀδελφέ μου, νὰ μᾶς διαψεύσῃ, διότι ὁ νέος αὐτὸς θὰ ἀποκτήσῃ ἐπὶ πιστώσει φήμην ἀνδρείου. Εἶναι ἀληθὲς ὅμως ὅτι δύναται νὰ τὴν πληρώσῃ καὶ μετὰ τῶν τόκων.

— Διάβολε! τί θέλετε; εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ οὐδὲν ἀποκτᾷ τις δωρεάν.

Καὶ ἀποχαιρετίσας τὸν δοῦκα μειδιῶν, ὠλισθήσεν εἰς τὸν διαδρόμον καὶ ἐγένετο ἄφαντος διὰ τῆς μυστικῆς κλίμακος, τῆς ἀγούσης εἰς τὰ δώματα τῆς Μαργαρίτας.

Ἡ βασιλίσσα τῆς Ναβάρρας δὲν ἦτο ἥσσον ἀνήσυχος τοῦ συζύγου της. Ἡ νυχτερινὴ ἐπίθεσις τοῦ βασιλέως καὶ τῶν λοιπῶν εἶχεν ἐμβάλλει αὐτὴν εἰς ὑποψίας. Οὐδὲν ὑπῆρχε βεβαίως τὸ δυνάμενον νὰ τὴν ἐκθέσῃ. Ὁ θυρωρὸς, λυθεὶς ὑπὸ τοῦ Δελαμόλ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Κοκονάς, οὐδὲν εἶχεν εἰπεῖ. Ἀλλ' ἡ Μαργαρίτα ἐσκέπτετο ὅτι τέσσαρες, ὡς τοὺς κατὰ τῆς μικρᾶς οἰκίας ἐπιτεθέντας, δὲν θὰ ἔπραττον ὅ,τι ἔπραξαν χωρὶς νὰ ἔχωσι πρὸς τοῦτο ἰσχυρότατον λόγον. Διανυκτερεύσασα παρὰ τῇ δουκίσσῃ τοῦ Νεβέρ, εἶχεν ἐπανελθεῖ εἰς τὸ Λοῦβρον λίαν πρωί. Κατεκλίθη ἀμέσως, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ, ταρασσομένη εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον.

Ἦτο λοιπὸν λίαν ἀνήσυχος, ὅτε ἤκουσε τὴν μυστικὴν θύραν κρουομένην. Μαθοῦσα δὲ παρὰ τῆς Γιλόννης τίς ἦτο, διέταξεν αὐτὴν νὰ τὸν εἰσαῇ.

Ὁ Ἐρρίκος ἔστη εἰς τὴν θύραν. Οὐδὲν ἐδείκνυνεν ὅτι ἦτο σύζυγος προσβεβλημένος. Ἐμειδία ὡς συνήθως καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου του οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος ἐφαίνετο τῶν συγκινήσεων, ἃς εἶχεν ὑποστῇ. Ἐστη δὲ οἶονεϊ ἐρωτῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὴν Μαργαρίταν ἂν ἐπέτρεπεν αὐτῷ μίαν κατὰ μόνας συνέντευξιν.

Ἡ Μαργαρίτα ἐνόησε τὸ βλέμμα τοῦ συζύγου της καὶ ἔνευσεν εἰς τὴν Γιλόννην νὰ ἀπέλθῃ.

— Δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, δὲν ἄγνοῶ πόσον εἰσθε ἀφωσιωμένη εἰς τοὺς φίλους σας, καὶ ὡς ἐκ τούτου φοβοῦμαι ὅτι φέρω ὑμῖν λυπηρὰν ἀγγελίαν.

— Ποῖαν, δέσποτα;

— Εἰς τῶν προσφιλεστέρων ὑπηρετῶν σας εὐρίσκεται τὴν στιγμὴν ταύτην λίαν ἐκτεθειμένος.

— Ποῖος;

— Ὁ ἀγαπητὸς κόμης Δελαμόλ.

— Ὁ κόμης Δελαμόλ ἐκτεθειμένος! καὶ εἰς τί;

— Εἰς τὰ συμβάντα τῆς νυκτὸς ταύτης. Ἡ Μαργαρίτα μεθ' ὅλην τὴν ἐφ' ἐαυτῆς ἰσχὺν δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐρυθριάσῃ. Ἐπὶ τέλους καταβαλοῦσα μεγίστην προσπάθειαν:

— Ποῖα συμβάντα; ἠρώτησε.

— Πῶς! δὲν ἠκούσατε τὸν ἐν τῷ Λοῦβρῳ τὴν νύκτα ταύτην γεγόμενον θόρυβον;

— Ὅχι, δέσποτα.

— ὦ! σὰς συγχαίρω, δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος μετὰ θαυμασίας ἀπλότητος. Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι κοιμάσθε ὑπνον βαθυτάτον.

— Καὶ λοιπὸν, τί συνέβη;

— Ἴδου τί συνέβη. Ἡ ἀγαθὴ ἡμῶν μήτηρ διέταξε τὸν Μωρεβέλ καὶ ἐτέρους ἑξ νὰ μὲ συλλάβωσι.

— Ὑμᾶς, δέσποτα! Ὑμᾶς!

— Ναί· ἐμέ.

— Καὶ διατί;

— Καὶ ποῖος δύναται νὰ εἰζύρῃ τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους ἔχει τὸ βαθύ ἐκεῖνο πνεῦμα τῆς μητρὸς μας; Σέβομαι αὐτούς, ἀλλὰ δὲν τοὺς γνωρίζω.

— Καὶ δὲν εἰσθε εἰς τὰ δώματά σας;

— Ὅχι, κατὰ τύχην, διότι χθὲς τὸ ἐσπέρας ὁ βασιλεὺς μὲ προσεκάλεσε νὰ τὸν συνοδεύσω. Ἀλλ' ἂν δὲν ἤμην ἐγὼ, ἦτο ἄλλος τις.

— Ποῖος;

— Καθ' ὃ φαίνεται, ὁ κόμης Δελαμόλ.

— Ὁ κόμης Δελαμόλ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα ἐκθαμβος.

— Καί, εἰς τὸν Θεόν μου, εἶναι ἀνδρεῖος ὁ μικρὸς ἐκεῖνος προθηγκιανός. Ἐτραυματίσεν τὸν Μωρεβέλ καὶ ἐφόνευσε δύο κλητῆρας.

— Ἀδύνατον!

— Πῶς! ἀμφιβάλλετε περὶ τῆς γενναιότητός του, δέσποινα;

— Ὅχι, ἀλλὰ λέγω ὅτι ὁ κόμης Δελαμόλ δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι εἰς τὰ δώματά σας.

— Διατί;

— Ἀλλά... διότι... διότι... ἐπανελάβεν ἡ Μαργαρίτα τεταραγμένη, ἦτο ἀλ-λαχοῦ.

— Ἄν δύναται ν' ἀποδείξῃ τὸ ἄλλοθι, ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. Λέγει ποῦ ἦτο καὶ τελειώνει.

— Ποῦ ἦτο; εἶπε ζωηρῶς ἡ Μαργαρίτα.

— Βεβαίως. Ἐντὸς τῆς ἡμέρας θὰ συλληφθῇ, ἐπειδὴ δὲ καὶ δυστυχῶς ὑπάρχουν ἀποδείξεις...

— Ἀποδείξεις! καὶ ποῖαι;

— Ὁ ὑπερασπισθεὶς τόσῳ ἡρωικῶς ἔφε-
ρεν ἐρυθρόν μανδύαν.

— 'Αλλά, δὲν ἔχει μόνος ὁ κόμης Δελαμόλ ἐρυθρὸν μανδύαν. Γνωρίζω καὶ ἄλλον τινά.

— Βεβαίως, καὶ ἐγὼ ἐπίσης... 'Αλλά, ἰδοὺ τί θὰ συμβῇ: 'Αν δὲν ἦτο παρ' ἐμοὶ ὁ κύριος Δελαμόλ, τότε ἦτο ἐκεῖνος ὁ ἄλλος... Εἰξεύρετε ποῖος;

— Θεέ μου!

— 'Ιδοὺ ὁ σκύπελος. Τὸν ἐννοεῖτε, ὡς ἐγώ, δέσποινα, καὶ ἡ συγκίνησίς σας μοὶ τὸ ἀποδεικνύει. 'Ας ὁμιλήσωμεν λοιπὸν ὡς δύο, οἵτινες ὁμιλοῦσι περὶ τοῦ ποθητοτέρου πράγματος... ἐνὸς θρόνου... περὶ τοῦ πολυτιμωτέρου ἀγαθοῦ... τῆς ζωῆς. 'Αν ὁ Δεμούλ συλληφθῇ, ἐχάθημεν.

— Ναί, τὸ ἐννοῶ.

— 'Ενῶ ὁ κόμης Δελαμόλ οὐδέναν ἐκθέτει, ἐκτὸς ἂν νομίζετε αὐτὸν ἱκανὸν νὰ ἐφεύρῃ ἱστορίαν τινά, ὡς παραδείγματος χάριν, νὰ εἰπῇ ὅτι διεσκέδαζε μετὰ κυριῶν... καὶ εἰξεύρω ἐγώ... τί;

— Δέσποτα, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. 'Αν αὐτὸ μόνον φοβήσθε, ἐστὲ ἡσυχος... δὲν θὰ τὸ εἰπῇ.

— Πῶς! εἶπεν ὁ 'Ερρίκος, θὰ σιωπήσῃ καὶ ἂν κινδυνεύῃ αὐτὴ ἡ ζωὴ του;

— Θὰ σιωπήσῃ, δέσποτα.

— Εἰσθε βεβαίαι;

— 'Εγγυῶμαι.

— Τότε τὰ πράγματα βαίνουσι καλῶς, εἶπεν ὁ 'Ερρίκος ἐγερθεῖς.

— Καὶ ἀποσύρεσθε, δέσποτα;

— Ναί, αὐτὸ εἶχον μόνον νὰ σᾶς εἰπῶ.

— Καὶ πηγαίνετε;

— Προσπαθήσατε νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃτε τοῦ κινδύνου εἰς ὃν ἔρριψεν ἡμᾶς ὁ διάβολος μετὰ τὸν ἐρυθρὸν μανδύαν.

— 'Ω! Θεέ μου! Θεέ μου! πτωχὲ νέε! ἀνέκραξεν ἀλγεινῶς ἡ Μαργαρίτα συστρέφουσα τὰς χεῖρας.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ 'Ερρίκος ἀποσυρόμενος, εἶναι λίαν εὐγενὲς ὑπηρετῆς ὁ ἀγαπητὸς ἐκεῖνος Δελαμόλ.

ΔΗ΄.

Η ΖΩΝΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΜΗΤΟΡΟΣ

Ὁ Κάρολος εἶχεν εἰσέλθει μαιδιδῶν καὶ παιδρὸς εἰς τὰ δώματά του, μετὰ δέκα λεπτῶν ὅμως συνομιλίαν, ἡ μήτηρ του ἐφάνη μεταδῶσασα αὐτῷ τὴν τε ωχρότητα καὶ τὴν ὀργὴν τῆς, ἐνῶ αὕτη εἶχεν ἀναλάβει τὴν παιδρότητα τοῦ υἱοῦ τῆς.

— Ὁ κύριος Δελαμόλ! ἔλεγεν ὁ Κάρολος... Πρέπει νὰ προσκαλέσωμεν τὸν 'Ερρίκον καὶ τὸν δοῦκα τοῦ 'Αλανσών. Τὸν 'Ερρίκον, διότι ὁ νέος ἦτο Οὐγονόττος, τὸν 'Αλανσών, διότι εἶναι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

— Προσκαλέσατέ τους, ἂν θέλετε, υἱέ μου. Οὐδὲν παρ' αὐτῶν θὰ μάθετε. Φοβοῦμαι ὅτι ὁ 'Ερρίκος καὶ ὁ Φραγκίσκος εἶναι περισσότερον συνδεδεμένοι μᾶζυ ἢ ὅσον φαίνονται. 'Ερωτῶντες αὐτοὺς παρέχετε ὑπονοίας. Πιστεύω ὅτι εἶναι καλλιτέρα ἡ ὀλιγὼν ἡμερῶν βραδεία, ἀλλὰ καὶ ἀσφαλὲς δοκιμασία. 'Αν ἀφίσετε τοὺς ἐνόχους νὰ ἀναπνεύσωσιν, υἱέ μου, ἂν ἀφίσετε αὐτοὺς νὰ πιστεύωσιν ὅτι ἀπέφυγον τὴν ἐπαγρύπνησίν σας, θὰ ἐνθαρρυνθῶσιν ὅτι ἐθριάμβευσαν καὶ θὰ παρέξωσιν ὑμῖν κταλλήλο-τέραν εὐκαιρίαν. Τότε θὰ τὰ μάθωμεν ὅλα.

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Κάρολος. Δὲν θὰ περιμείνω. Ἀγνοεῖτε πόσον στοιχίζει νὰ περιμένη τις, ὅταν κυκλοῦται ὑπὸ φασμάτων. 'Αλλως τε, οἱ κομψευόμενοι ἐκεῖνοι καθίστανται ὁσμέραι αὐθαδέστεροι. Μὴ τὴν νύκτα ταύτην δύο τούτων δὲν ἐτόλμησαν ν' ἀντισταθῶσι καθ' ἡμῶν; 'Αν ὁ κύριος Δελαμόλ εἶναι ἀθῶος, τόσῳ τὸ καλλίτερον. 'Αλλά, δὲν θὰ δυσχερεστηθῶ νὰ μάθω ποῦ διενυκτέρευσε ἀπόψε, ἐνῶ ἐφόνευον τοὺς κλητῆράς μου ἐν τῷ Λούδρῳ, καὶ προσέβαλλον ἐμὲ ἐν τῇ ὁδῷ Κώδωνος. 'Ας φωνάξωσι λοιπὸν πρῶτον τὸν δοῦκα τοῦ 'Αλανσών καὶ εἶτα τὸν 'Ερρίκον. Θέλω νὰ τοὺς ἐρωτήσω χωριστά. Ὑμεῖς δέ, μήτέρ μου, δύνασθε νὰ μείνετε.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐκάθησε.

Μετά τινάς στιγμὰς εἰσῆλθε προσκληθεὶς ὁ δοῦξ τοῦ 'Αλανσών, παρεσκευασμένος πρὸς τοῦτο καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡρεμος.

Αἱ ἀπαντήσεις του ὑπῆρξαν κατηγορηματικώταται. 'Επειδὴ ἡμήτηρ του εἶχεν εἰπεῖ αὐτῷ νὰ μὴ ἐξέλθῃ τῶν δωματίων του, ἡγνόει τὰ κατὰ τὴν νύκτα συμβάντα. 'Ηκούσε μόνον θόρυβον, ἀρὰς καὶ μετὰ ταῦτα κρότους πιστολίων. Τότε ἐτόλμησε νὰ διανοίξῃ τὴν θύραν του καὶ εἶδεν ἀνθρώπων τινὰ φέροντα ἐρυθρὸν μανδύαν νὰ φεύγῃ δρομαίως.

Ὁ Κάρολος ἀντυχλάξας ἐν βλέμμα μετὰ τῆς μητρός του:

— Φέροντα ἐρυθρὸν μανδύαν; εἶπεν.

— Ναί, βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ 'Αλανσών.

— Καὶ ὁ ἐρυθρὸς αὐτὸς μανδύας δὲν σᾶς ἔκαμε νὰ ὑποπτευθῇτε;

— Ὁ 'Αλανσών ἔσχεν ἀνάγκην ἀπάσης αὐτοῦ τῆς ἰσχύος, ὅπως ψευστῇ, ὅσῳ τὸ δυνατόν φυσικώτερον.

— Κατὰ πρῶτον, εἶπεν, ἐνόμισα ὅτι ἀνεγνώρισα τὸν πορφυροῦν μανδύαν ἐνὸς τῶν εὐπατριδῶν μου.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται ὁ εὐπατρίδης οὗτος;

— Κύριος Δελαμόλ.

— Καὶ δικτὶ ὁ κύριος Δελαμόλ δὲν ἦτο παρ' ὑμῖν, ὡς ἀπῆτει ἡ ὑπηρεσία του;

— Εἶχον δώσει αὐτῷ τὴν ἀδειαν.

— Καλῶς. 'Απέλθετε, εἶπεν ὁ Κάρολος, ἀλλὰ διὰ τῆς θύρας ἐκεῖνης.

Καὶ ἔδειξεν αὐτῷ τὴν θύραν τῆς τροφῆς, ὅπως μὴ συναντηθῇ μετὰ τοῦ 'Ερρίκου, ὅστις ἐξελθόντος τοῦ δούκος εἰσῆλθεν ἀμέσως καὶ χωρὶς νὰ περιμενῇ ἵνα ἐρωτηθῇ εἶπεν:

— Βασιλεῦ, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔπραξε καλῶς προσκαλέσασά με, διότι ἡ τοιμαζόμενη νὰ καταβῶ ὅπως ζητήσω παρ' ὑμῶν δικαιοσύνην.

Ὁ Κάρολος συνέσπασε τὰς ὀφρὺς.

— Ναί, δικαιοσύνην, ἐπανάλαβεν ὁ 'Ερρίκος. Καὶ κατὰ πρῶτον εὐχαριστῶ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ὅτι μὲ παρέλαβε χθὲς μετ' αὐτῆς, διότι οὕτω πράξασα μοὶ ἔσωσεν, ὡς γνωρίζω τώρα, τὴν ζωήν. 'Αλλά, τί ἔπραξα ὅπως ἀποπειραθῶσι νὰ μὲ δολοφονήσωσι;

— Δὲν ἤθελαν νὰ σὲ δολοφονήσωσιν, ἀλλὰ νὰ σὲ συλλάβωσιν, εἶπεν ζωηρῶς ἡ Αἰκατερίνα.

— 'Εστω, εἶπεν ὁ 'Ερρίκος. Ποῖον ἔγκλημα ἔπραξα ὅπως μὲ συλλάβωσιν; 'Αν ἤμην ἐνόχος, εἶμαι ἐπίσης καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην, καθὼς καὶ χθὲς τὸ ἐσπέρας. 'Αλλά, ποῖον εἶναι τὸ ἔγκλημα μου, βασιλεῦ;

Ὁ Κάρολος παρετήρησε τὴν μητέρα του καὶ ἀγνοῶν τί ὤφειλε νὰ ἀπαντήσῃ.

— Υἱέ μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, δέξσθε ἀνθρώπους ὑπόπτους.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ 'Ερρίκος. Καὶ αὐτοὶ οἱ ὑποπτοὶ μὲ ἐκθέτουσι δὲν ἔχει οὕτω, δέσποινα;

— Ναί, 'Ερρίκε.

— Ὀνομάσατε λοιπὸν αὐτούς! Ποῖοι εἶναι; ἀντιπαράθεσατε ἡμᾶς!

— Πράγματι, εἶπεν ὁ Κάρολος, ὁ 'Ερρικέττος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ μίαν ἐξήγησιν.

— Καὶ τὴν ζητῶ! ἐπανάλαβεν ὁ 'Ερρίκος, ὅστις αἰσθανόμενος τὸ πλεονέκτημα τῆς θέσεώς του ἤθελε νὰ ἐπωφεληθῇ αὐτό. Καὶ τὴν ζητῶ παρὰ τοῦ ἀγαθοῦ ἀδελφοῦ μου Καρόλου, παρὰ τῆς καλῆς μητρός μου Αἰκατερίνας. 'Απὸ τῆς ἡμέρας τῶν γάμων μου δὲν ἐφέροθην πάντοτε ὡς ἀγαθὸς σύζυγος; 'Ερωτήσατε τὴν Μαργαρίταν. Δὲν φέρομαι ὡς καλὸς καθολικός; 'Ερωτήσατε τὸν πνευματικόν μου. Δὲν εἶμαι ἀγαθὸς συγγενής; 'Ας εἰπῶσι πάντες οἱ παρευρεθέντες χθὲς εἰς τὸ κυνήγιον.

— Ναί, εἶναι ἀληθές, 'Ερρικέττο. 'Αλλά, τί θέλεις; ἰσχυρίζονται ὅτι συνωμοτεῖς, εἶπεν ὁ Κάρολος.

— Καὶ κατὰ τίνος;

— Κατ' ἐμοῦ.

— Βασιλεῦ, ἂν συνωμότην καθ' ὑμῶν, δὲν εἶχον ἢ ν' ἀφίσω νὰ βαδίσωσι τὰ γεγονότα. ὅτε ὁ ἵππος σας ἔχων τὸν μηρόν τετραυσμένον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγεροθῇ, καὶ ὅταν ὁ ἀγρίοχοιρος μανιώδης ἐπέπιπτε κατὰ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Σατανᾶ! ἀλλὰ εἰξεύρετέ, μήτέρ μου, ὅτι ἔχει δίκαιον.

— 'Αλλά, ἐπὶ τέλους, ποῖος ἦτο εἰς τὸν κοιτῶνά σου ταύτην τὴν νύκτα;

— Δέσποινα, εἶπεν ὁ 'Ερρίκος, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ὀλίγιστοι τολμῶσι νὰ ἐγγυηθῶσι δι' ἐκυτοῦς, οὐδέποτε ἐγὼ θὰ ἐγγυηθῶ δι' ἄλλον. 'Εξῆλθον τῶν δωματίων μου κατὰ τὰς ἐπτὰ τῆς ἐσπέρας. Τὴν δεκάτην ὁ ἀδελφός μου Κάρολος μὲ ἔλαβε μεθ' ἐκυτοῦ, ἔμεινα δὲ μετ' αὐτοῦ ὅλην τὴν νύκτα. Δὲν ἠδυνάμην δὲ νὰ ἤμαι μετὰ τῆς Μεγαλειότητός του καὶ νὰ εἰξεύρω τί συνέβαινε παρ' ἐμοί.

— 'Αλλά, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ἀνθρωπὸς τις ἐκ τῶν ὑμετέρων ἐφόνευσε δύο κλητῆρας τοῦ βασιλέως καὶ ἐτραυματίσε τὸν Μωρεβέλ...

— Ἀνθρωπὸς μου! εἶπεν ὁ 'Ερρίκος. Ποῖος ἦτο αὐτός, δέσποινα; ὀνομάσατέ τον.

— Πάντες κατηγοροῦσι τὸν κύριον Δελαμόλ.

— Ὁ κύριος Δελαμόλ δὲν ἀνήκει εἰς ἐμέ, ἀλλ' εἰς τὸν δοῦκα τοῦ 'Αλανσών, εἰς τὸν ὁποῖον τὸν ἐσύστησεν ἡ θυγάτηρ σας.

[Ἔπεται συνέχεια]